

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ: **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✻ **ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7.** ✻

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρὰ τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 20.

Ἀθήναι, 1 Ἀυγούστου 1901.

Ἐκδίδεται τὴν 1, 11 καὶ 21 ἐκάστου μηνός.

«ΜΟΥΣΕΙΟΝ»

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

- Ἐν Ἑλλάδι Ἐτησ. Δρ. 13 — Ἐξάμην. Δρ. 8
Ἐν τῷ ἔξωτερ. » Φρ. X 13 — » Φρ. X. 8
Ἐν Αἰγύπτῳ Ἐτησ. Γρ. Δ. 60 Ἐξάμ. Γρ. Δ. 32
Ἐν Ρωσσίᾳ » Ρούβλια 6 — » Ρούβλια 3.30

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1 ἐκάστου μηνός.

Ἐκαστον φύλλον, λεπτὰ 50.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΑΓΝΗΤΕΣ»

Κατὸν σὸν ὤμορφο ἀκρογιαλί
Πάλι ὁ Ἴσκιος τριγυρνᾷ!...
Γύρω πέφτει ἡ νύχτα ἡ Μάγια
Καὶ τὸ λογισμό πλανᾷ.

Καὶ στὴν ἀκρῆα τοῦ πεῖ ἄγου
Κάνει ἀγνάντια νὰ φανῇ
Ἐνα γλήγορο καράβι
Μὲ κατάλευκο πανί.

Καὶ σηκώνει σὸ ἀκρογιαλί
Ἐνα θρῆνο, ἕνα δαρμό
Καὶ δυὸ χέρια ποῦ κουνιῶνται
Μὲ ἀπερίγραφτον καῦμό!...

2

Τὸν ἀπόδιωξεν ὁ κόσμος
Μ' ἄδικη καταφορά,
Καὶ ἦρθε ἐκεῖ στῆς λίμνης δίπλα
Τὰ κοιμάμενα νερά.

Τώρα ἀκούει τί λέει ἡ αὔρα,
Ὅταν πνέῃ ἑσπερινή,
Στῶν πυκνῶν ἰτηῶν τὰ φύλλα
Κι' ἀπαλά τ' ἀροκινεῖ.

Καὶ προσμένει τῇ νεράϊδα
Ποῦ θὰ βγῇ καμμιὰ φορὰ
Νὰ τὸν σύρῃ μὲς στῆς λίμνης
Τὰ κοιμάμενα νερά!...

Θρασύβουλος Ζωῦπουλος



Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Φαίνεται, ὅτι ὁ μοναδικός μας γλύπτης κ. Βροῦτος, ὁ συμπληρώσας τοσοῦτον τελείως τὸ ἀνάγλυφον τῆς Ἀπτερον Νίκης, δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν του λέξιν. Ὁ παρ' αὐτοῦ φιλοτεχνούμενος ἀνδριάς τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν, τοῦ ἀθανάτου ψάλτου τοῦ Ἰγμου εἰς τὴν Ἐλευθερίαν, εἶναι ἔργον, ἔξ ἐκείνων, τὰ ὅποια δύνανται νὰ τιμήσουν ὀλόκληρον χώραν. Ὁ ἐμπνευσμένος ποιητὴς εὔρε τὸν ἐμπνευσμένον του καλλιτέχνην. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τελειότερον, ἐπιβλητικώτερον, καὶ μεγαλοπρε-

πέστερον ανδριάντα. Ο κ. Βρούτος δὲν ἀκολουθεῖ τὴν ἐξημμένην γαλλικὴν τέχνην. Εἶναι κλασικιστής. Αἱ ἑλληνικαὶ γραμμαὶ τὸν ξετρελαίνουν καὶ αὐτὰς ζητεῖ νὰ απομιμηθῇ. Δὲν καινοτομεῖ. Δὲν εἶναι γλύπτης μαλλιάρος. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὰ ἔργα του ἔχουν τὴν ἀφελὲς καὶ τὸ μέγα. Ὀλὴν του τὴν δύναμιν καταναλίσκει εἰς τὴν ἐκφράσιν τοῦ προσώπου καὶ εἰς τὴν σεμνὴν παράστασιν τοῦ ὄλου ἔργου. Αἱ πτυχαί, αἱ ἐκ τῆς σμίλης του ἐξερχόμεναι εἶναι τέλειαι, ἀποπνέουσαι ἀρχαίου γλύπτου ἔμπνευσιν. Κατάρθωσε καὶ ἄλλο τι ὁ κ. Βρούτος καὶ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ εἶναι ἐντελῶς ἰδικόν του. Τὸ πεζώτερον, τὸ ἀκαλαιοθητότερον τῶν ἐνδυμάτων, τὴν ρεδεγκόταν, ἐξεδανίκευσεν, ἐκαλλιτεχνοποίησεν. Ἡ ρεδεγκότα τοῦ Σολωμοῦ ἐμπνέει. Νομίζει τις ὅτι ἐξογκοῦται, ὑποτρέμει, φερομένη ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου στήθους τοῦ Ζακυνθίου βάρδου. Ἄλλ' ἢ κεφαλὴ τοῦ Σολωμοῦ εἶναι κάτι τι ὑπέροχον. Οἷα ἐκφράσις ἐμπνευσμένη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς! Νομίζεις, ὅτι τὰ χεῖλη ὑποτρέμουν ἀπαγγέλλοντα τὸν ἀθάνατον ὕμνον.

Ὁ ἀνδριάς, οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν, πρῶτοι ἡμεῖς, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶναι μεγέθους ὑπὲρ τὸ φυσικόν (2,25 μ ὕψους ἐπὶ βάθρου 3,25 μέτρων, ἐν ὄλῳ 6 μέτρων) καὶ ἐκτελεῖται, παραγγελθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνέγερσιν αὐτοῦ εἰς αἶδιον μνήμην τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Θὰ στηθῇ τὸ προσεχὲς ἔτος εἰς Ζακύνθον, τὴν πατρίδα τοῦ ποιητοῦ, ἐν μέσῳ πανηγυρικῶν ἑορτῶν. Οἱ Ζακύνθιοι δύνανται νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς διότι πλὴν τοῦ ὅτι ἔχουν τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγωσι μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν αὐτῶν τὸν μέγαν Σολωμόν, θὰ ἔχωσι καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὸ εὐτύχημα νὰ βλέπωσι διαρκῶς ἐν τῇ μυροδόλῳ αὐτῶν νήσῳ καὶ τὸ ἀριστούργημα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς τέχνης, τὸ ἔργον τοῦ κ. Βρούτου.

Δὲν εἶναι ἄρα γε δυνατόν καὶ αἱ Ἀθηναῖοι ν' ἀποκτήσωσιν ἐν ὁμοίωμα τοῦ ἔργου τούτου;



ΤΗΙ ΦΙΛΗΙ ΜΟΥ Α. Ο.

(Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρὸς τῆς).

Ἄν αὐτὴ ἡ σκληρὰ εἰμαρμένη
σ' ἔχει πλάξει, φίλτάτη μοι, τώρα
μὴ γογγύξης, ἄς εἶσαι ὀλιμμένη
Σοὶ φυλάττει ὁ Ὑψιστος δῶρα

Μὴ, ὦ φίλη, ποτὲ μὴ γογγύξης
κ' ἢ χαρὰ, καὶ ἢ λύπη κ' ὁ πόνος,
ὅλα φεύγουν, γι' αὐτὸ, νὰ ἐλπίζης,
κ' ἐξαλείφει τὰ πάντα ὁ χρόνος.

Μέγαρος

Τιτίνα Α. Καστάνη

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια).

Β'.



Θυέλλα εἶχε κοπάσει ἐντελῶς, ἐξῶ δὲν ἐκινεῖτο φύλλον, σιγὴ δὲ βαθυτάτη ἐπεκράτει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπὸ δύο ὄρων, καθ' ἃς ἡ ροδοδάκτυλος Ἥως ὑπνωττε βαθέως, διὰ πρῶτην φορὰν ἀπὸ δεκαπέντε ἔτων, ἀπληλαγμένη τοῦ τριγμοῦ τῶν ὀδόντων καὶ τῆς θορυβώδους μουσικῆς τῶν ρωθῶνων τοῦ Τιθωνοῦ τῆς.

Ἄλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν Τιθωνόν, ὅστις ἦτο πεπρωμένον κακῶς

νὰ τελειώσῃ ὡς καὶ κακῶς ἤρχισε τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα. Τὸ ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ οὗτος ἀνεπαύετο, δὲν εἶχε, δυστυχῶς, κατασκευασθῆ διὰ δύο ὁ δὲ κ. Πιτσούνης δὲν ἐκοιμᾶτο μόνος. Εἶχε τὸν αἰώνιον, τὸν ἀσπράιτητον, τὸν ἀχώριστον σύντροφον, ὃν εἶχε καταδικασθῆ νὰ περιφέρει πανταχοῦ καὶ μεθ' οὗ ἦτο ὑπόχρεος νὰ συγκοιμᾶται ἐκὼν ἄκων ἰσοθίως, ἐφ' ὃ καὶ ἡ παστὰς τῆς Ἡοῦς εἶχε χωρητικότητα διὰ τρεῖς. Κατὰ τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην τὴν ἀπαισίαν, ἀφοῦ παρήλθεν ὁ πρῶτος λήθαργος, τὸ λεγόμενον *πρωτοῦπνι*, ὅπερ ὁμοιάζει πρὸς τὸν θάνατον, οἱ κανονικοὶ ρογχασμοὶ τοῦ κ. Πιτσούνῃ ἤρχισαν νὰ ὑφίστανται διαλείψεις, ἔπειτα παρενεβλήθησαν στεναγμοὶ βαθύτατοι, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησαν συχναὶ πυκναὶ συστροφῆ καὶ μετακινήσεις. Ἦτο πρόδηλον, ὅτι ὁ κ. Πιτσούνῃς ἐστενοχωρεῖτο, ὑπέφερε μάλιστα καὶ ἦτο τοῦτο φυσικώτατον, διότι, ὅταν εἶχε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον, ἀνεπαύετο μὲν ἢ κοιλιὰ, ἀλλ' ἐκείνος ἠωρεῖτο ἐξῶ τοῦ ἀνακλίντρον, ὅπερ πολὺ τὸν ἐθασάνιζεν ὅταν δὲ εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὸν τοῖχον, ἀνεπαύετο μὲν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἡ κοιλιὰ ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ χείλους τοῦ ἀνακλίντρον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν ἠνάγκαζε νὰ πάσχη δεινῶς. Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἐπέτρεπε πλήρη ἀνάπαυσιν εἰς τὸν κ. Πιτσούνῃν καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἀδημονία καὶ οἱ στεναγμοὶ αὐτοῦ. Τέλος μετὰ πολλὰς στροφὰς καὶ ἀναστροφὰς ἐπέτυχε τρόπον ἀναπαύσεως, θεθεὶς ὑπὸ τὸν ὄγκον τῆς κοιτίας του, καίτοι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ μείνη ἀπληκτος ἢ νὰ πάθῃ ἐφιάλτην.

Ἐν τούτοις, μόλις παρήλθεν δέκα λεπτὰ ἀφ' ὅτου ἀνεπαύθη, μόλις οἱ ρογχασμοὶ ἐπανέλαβον τὴν κανονικὴν πορείαν των, αἴφνης:

— Πάμ, πούμ, τίν, τίν, τίν! ἀκούεται ἡχοῦν τὸ κλειδοκύμβαλον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Οἱ ρογχασμοὶ διακόπτονται.

— Τίν, τίν, τάν, μπούμ, μπούμ, μπούμ! ἐπαναλαμβάνεται.

Ὁ κ. Πιτσούνῃς ἀνοίγει τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, διότι τοῦ ἄλλου τὸ ἄνω βλέφαρον εἶχε προσκολληθῆ εἰς τὸ κάτω, καὶ ἀναμένει.

Σιγὴ τελεία.

— Θὰ τὸ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου, εἶπε καὶ ἤλαξε θέσιν. Ἄλλὰ μόλις ἐκλείσει τὸν ὀφθαλμόν:

— Τάν, τίν, τίν, τάν, τάν, τίν!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἀνοίγονται καὶ οἱ δύο ὀρθοί καὶ προσηλθύνονται ἀτενῶς εἰς τὴν ὀροφήν. Ὁ κ. Πιτσούνῃς ἀνακάθηται καὶ τρίβει τοὺς ὀρθοί μούς. Μυρίαὶ ἰδέαι ἀνακυκλῶνται ἐν τῷ νῷ του.

— Τάν, τάν, τάν!

Ὡ, διάβολε, εἶνε πραγματικόν! . . . Ἄλλὰ παίζει τὸ πιάνο μόνου;

Ἐπακολουθεῖ μακρὰ σκέψις. Συμπέρασμα:

— Ἐχει γοῦστο νὰ ἔχη δίκχο ἢ γυναῖκα μου καὶ νὰ ὑπάρχουν. . . Ἡ νὰ μὴ με περιπαίζου τάχα! Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ.

Ἐγείρεται, προχωρεῖ ἀσφορητῶς μέχρι τῆς ἡμιανοίχτου θύρας τῆς αἰθούσης, εἰσάγει μετὰ προφυλάξεως τὴν κεφαλὴν του ἐν αὐτῇ, καὶ . . . ὦ, τοῦ παραδόξου θαύματος! βλέπει δύο πρασινοκίτρινα φῶτα τὰ ὁποῖα, κύριος οἶδε πόσον μεγάλα, καὶ πόσον ἀκτινοβόλα πρέστησεν εἰς αὐτὸν ἡ φαντασία του. Ἀμέσως ἐνθυμήθη τὰ πράσινα φῶτα, τὰ ὁποῖα εἶδεν ἡ κ. Δεβλέτη καὶ ἀπέσειρε τὴν κεφαλὴν του, πεπεισμένος ἐντελῶς ὅτι μόνον ὅτι ὑπάρχουσι φαντάσματα, ἀλλ' ὅτι ταῦτα ἦλθον καὶ μέχρι τῆς αἰθούσης του, ἵνα τιμωρήσωσι τὴν ἀπιστίαν του.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι Δεβλέτης νὰ μοῦ πάρετε τὸν ἀέρα. Τώρα σὰς κάμνω καὶ πάτε εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως, ἠπειλήσεν, ἀποσυρόμενος ἀκροποδητεῖ.

Ὁ κ. Πιτσούνῃς δὲν ἦτο δειλός. Τὸ εἶχεν ἀποδείξει, ὡς ἔλεγε τοῦλάχιστον, εἰς πολλὰς περιστάσεις, ἐν τούτοις ἡ φωνὴ του εἶχε τι τὸ ἀσταθὲς καὶ τρομῶδες. Εἰσέρχεται λοιπὸν ἀθορύβως εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων του καὶ πάραυτα ἐπιστρέφει, κρατῶν ἕνα Ἰησοῦν Χριστὸν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. Προτείνων δὲ τὸν σταυρὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, σταυροκοπεῖται διὰ τῆς ἄλλης, κινουμένης μετὰ πυρετώδους ταχύτητος.

Τὸ φάντασμα ὅμως, ἀντὶ νὰ ἐξαφανισθῇ, ἐπνεύλαθεν ἀπαθέστατα τὴν διαβολικὴν μουσικὴν του.

— Σὲ ἐξορκίζω, Σατανᾶ! Ὑπαγε εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, σὲ ἐξορκίζω.

— Τάν, τάν, τούμ! τίν, τίν, τίν! ἦτο ἡ ἀπάντησις.

— Ἄ, ἔτσι εἶσαι; . . . Στάσου λοιπόν. . .

Τρέχει εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμαμένην ἀρμάν, ἐφ' ἧς ἀπὸ πολλοῦ ἀνεπαύοντο πολυποικίλα ὄπλα, τῶν ὁποίων τὰ πλεῖστα εἶχε προμηθευθῆ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τοῦ Ἀναβρυτηρίου, λαμβάνει ἐν τρομπόνῳ τὸ ὁποῖον διέτρεξε πάντοτε πλήρες με 17 σφαιρίδια διὰ κάθε περιστάσει, καὶ ἐπιστρέφει, κρατῶν τὸν σταυρὸν καὶ τὸ ὄπλον ἐπὶ σκοπόν.

Τὰ φῶτα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν των καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον ἤχει εἰσέτι.

— Ὅ, τι καὶ ἂν εἶσαι, σὲ ἐξορκίζω, σατανᾶ, ἀφανίσου!

— Τάν, τάν, τίν, τάν!

Μπούμ!! ἐθρόντησε τὸ τρομπόνι, ὡς κεραυνός, δονήσαν ὅλην τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ὁ καπνὸς καὶ ἡ ὄσμη τῆς πυρίτιδος ἐπλήρουν τὴν αἰθούσαν.

Ὁ κ. Πιτσούνῃς ρίπτει τὸ ὄπλον, λαμβάνει τὸ κηρίον ἀπὸ τῆς ἐστίας, σπεύδει νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πυροβολισμοῦ του καὶ . . . μένει ἀναυδός. Τὸ ἀθῶον κλειδοκύμβαλον εἶχε κατασυντριβῆ καὶ ἐπὶ τῶν συντριμμάτων του, ἡ δυστυχῆς Νουάρ ἐξέπεμπε τὴν τελευταίαν πνοήν της.

Ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία του διὰ τὴν πλάνην, εἰς ἣν περιπέσειν, οἱ γέλωτες καὶ τὰ σκώματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἀνέμενον, ἦ ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ κλειδοκύμβαλου ζημία, ἢ δαισιδαίμονια τῆς συζύγου, ὑπὸ τῶν προλήψεων τῆς ὁποίας ἀφίθη νὰ παρασυρθῇ, ὡς παιδίον, πάντα ταῦτα κατέστησαν αὐτὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ μανιώδη κατὰ τῆς κ. Πιτσούνῃς.

Ἡ δυστυχῆς ἐκείνη, ἀφυπνισθεῖσα ἀποτόμως ἐκ τῆς ἐκπυροσκορητέσεως, ρίπτεται ἐντρομος ἐξῶ τῆς κλίνης καὶ σπεύδει πρὸς τὴν θύραν, κραυγάζουσα:

— Χριστέ μου, Παναγία μου, θὰ ἐσκοτώθη!

Ἄλλὰ ταυτοχρόνως ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἀνοίγεται καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Πιτσούνῃς ἐξῶ φρενῶν, κρατῶν εἰσέτι τὸν σταυρὸν εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ σύρων τὴν Νουάρ ἐκ τῶν ὀπισθίων διὰ τῆς ἑτέρας. Ἐπὶ τῇ θέᾳ αὐτοῦ:

— Ἄ, θεέ μου, ἐτρελλάθη! ἀνέκραξεν ἐκείνη, συσπῶσα τὰς χεῖρας.

— Ἐσὺ μοῦ τὰ κάνεις ὅλα, βροντοφωνεῖ ἐκεῖνος καὶ καταφέρει ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἰσχυρὸν κτύπημα διὰ τῆς αἰμοσταγοῦς Νουάρ.

— Ἄ, βοήθειά με σκοτώνει! φωνάζει ἐκείνη ὑποχωρούσα.

Τὸ πτώμα ὅμως τῆς Νουάρ, διαγράψαν ἕνα κύκλον εἰς τὸν ἀέρα, καταπίπτει ἐκ δευτέρου καὶ ἡ δυστυχῆς γυνὴ λιποθυμεῖ καὶ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἐκτάδην κειμένης αἰμοφόρου καὶ ἀναίσθητου συζύγου, ὁ ἀγαθὸς Πιτσούνῃς συνῆλθε πάραυτα. Ἐλησημόνησε καὶ τὸν θυμὸν καὶ τὰ φαντάσματα καὶ τὰ πάντα καὶ μετανοῶν, διότι παρεφέρθη τοσοῦτον, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν κατεφίλει, ζητῶν συγγνώμην καὶ προσπαθῶν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, εἰσελθόντες περιφοβοὶ ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ τοῦ θορύβου, ἡ τροφὸς καὶ πάντες οἱ Πιτσουινίδεις καὶ ἰδόντες τὴν κατάστασιν τῆς μητρὸς, ἔρρηξαν γοεράς κραυγὰς καὶ προσεκολλήθησαν εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς, ἰκετεύοντες αὐτὸν μετὰ θερμῶν δακρύων νὰ μὴ φονεύσῃ καὶ αὐτοὺς ὅπως καὶ τὴν μαμᾶ. Εἰς τὰς ἰκεσίας ταύτας ὁ τάλαιπωρὸς πατήρ ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐν τούτοις δὲν ἀπώλεσε τὴν ἐτοιμότητά του. Βοηθηθεὶς ὑπὸ τῆς τροφῆς,

μετέφερον ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν σύζυγον, ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὴν φροντίδα τῆς τροφοῦ καί, παραλαβὼν τὰ τέκνα, ἔφερον αὐτὰ εἰς τὸ δωμάτιόν των, ὅπως τὰ καθησυχάσῃ καὶ τὰ ἀποκειμήσῃ.

Δὲν παρήλθον ὅμως δύο λεπτά καὶ ἀκούει κρότον ὄπλων καὶ βήματα πολλῶν ἀνθρώπων ἀναβαινόντων τὴν κλίμακα. Σπεύδει εἰς τὴν εἰσόδον ἵνα ἴδῃ τί συμβαίνει καὶ προσκρούει ἐπὶ τῆς Γιαννούλας, ἣτις, κρατοῦσα λαμπτήρα, ὠδήγει τὴν περιπολίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε προσελκύσει, κραυγάζουσα διαρκῶς καὶ ζητοῦσα βοήθειαν ἀπὸ τὸ κάτω παράθυρον.

—Νὰ τὸς ὁ φονιάς, πάει νὰ φύγῃ, πιάστε τον! ἀνέκραξεν ἄμα τῇ συγκρούσει ἡ Γιαννούλα, πεπεισμένη ὅτι ὁ κύριός της ἐξ ἄπαντος εἶχε φονεύσει τὴν κυρίαν της, ὡς εἶχεν εἶπει καὶ εἰς τὸν Περιπολάρχην.

Ὁ κ. Πιτσούνης ἀπῳθεῖ τὴν Γιαννούλαν μετὰ τοιαύτης ἀβρότητας, ὥστε τὰ ἄδρᾶ ὀπίσθιά της συνεκλόνησαν ὀλόκληρον τὸν μεσότοιχον, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Περιπολάρχην τί ζητεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ. Ἄλλ' ἐκεῖνος προλαβὼν:

—Ἐσύ, μωρέ, ἦσυνα πού τὴν ἐσκότωσες; ἐρωτᾷ ἐν Καρπενησιακῷ ἰδιώματι.

—Ἐγὼ, ἀπαντᾷ ζηρῶς ὁ κ. Πιτσούνης, νομίζων, ὅτι ἐρωτᾶται διὰ τὴν γαλῆν.

—Ἄμ δε γλέπεις καὶ τὰ χέρια του καὶ τὰ μοῦτρά του γιομισμένα αἵματα, κύρ Νωματάρχη; ὑπέλαβεν εἰς εὐζωνος.

—Βέβαια, αὐτὸ εἶνε αὐταπόδεικτον. Γιατί, μωρέ, τὴν ἐσκότωσες, εἶχες προηγουμένης ἀφορμᾶς;

—Βεβίως, εἶχα καὶ σπουδαίαν μάλιστα ἀφορμὴν. Ἄλλὰ σεῖς τί ἐνδιηφέρεσθε;

—Ἡμπόρεις νὰ μᾶς εἴπῃς τὴν αἰτίαν;

—Ὅχι, δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἴπῶ τίποτε.

—Πολὺ καλὰ, δὲν ἐπιμένομεν εἰς τοῦτο. Καὶ ἡ πρᾶξις ἐκτελέσθη διὰ πυροβόλου;

—Μάλιστα, διὰ πυροβόλου τῆς ἐποχῆς τοῦ Κόχραν.

—Γαλλικὰ ἐμεῖς δὲν ζέρομεν καὶ νὰ μιλάς τοῦ μπαμπᾶ σου τῇ γλῶσσᾳ. Ὡστε ὁμολογεῖς ὅτι ἐχτέλεσες τὴν πρᾶξιν ἐκ προμελέτης... Εἶχες καὶ ἄλλον συνεργόν;

Ὁ κ. Πιτσούνης δυσανασχετεῖ.

—Πῶς ὀνομάζεσαι, πόσων ἐτῶν εἶσαι, τί ἔργον κάνεις;..

—Βρὲ ἀδελφέ, ἀνάκρισιν μοῦ κάνεις, ἐρωτᾷ δυσθύμως ὁ κ. Πιτσούνης, ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν καὶ σπεύδων νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.

—Ἀνάκρισιν βέβαια τὴν εἰσαγωγικὴν καὶ προκαταρκτικὴν ἀνάκρισιν. Ἄμ πῶς;

—Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, στὴ δουλειά σου καὶ ἀφῆσέ με ἦσυχον στὸ σπίτι μου.

—Πῶς τὸ εἶπες;

—Εἶπα νὰ κοπιᾶσῃς στὸ καλὸ καὶ νὰ μὲ ξεφορτωθῇς ἀπῳτησῇς ὁ κ. Πιτσούνης, ὑψὼν τὴν

φωνὴν καὶ αἰσθανόμενος τὸ αἶμά του συρρέον εἰς τὴν κεφαλὴν.

—Τὸ λοιπόν, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, σὲ συλλαμβάνω.

—Μὲ συλλαμβάνεις; καὶ διατί παρακαλῶ;

—Γιατί λέει; Ὁμολογεῖς ὅτι ἔκαμες τὸ φόνον καὶ ρωτᾷς καὶ γιατί;

—Καὶ ἂν τὸ ἔκαμα, τί μὲ τοῦτο; Δικαίωμα μοῦ ἦτο.

—Δικαίωμα σου, λέει;

—Ἐννοεῖται. Ἰδική μου ἦτο ἠμποροῦσα καὶ νὰ τὴν σκοτώσω καὶ νὰ τὴν χαρίσω καὶ νὰ τὴν κάμω ὅ,τι ἤθελα. Ἐπροτίμησα νὰ τὴν σκοτώσω. Σὺ, τί ἀνακατεύεσαι;

—Τί ἀνακατεύομαι, λέει; Ἄμ τότε γιατί εἶνε οἱ νόμοι καὶ γιατί εἴμαστ' ἐμεῖς;

—Τί σχέσιν ἔχουν οἱ νόμοι καὶ σεῖς μὲ αὐτὴν τὴν περίστασιν; Τὸ κάτω κάτω ἦτο λυσασμένη.

—Καὶ λυσασμένη ἂν ἦταν, δὲν εἶχες τὸ δικαίωμα. Ἡμποροῦσες νὰ τὴν καταγγείλῃς, νὰ τὴν χωρίσῃς, ὅχι ὅμως νὰ κάμῃς φονικό.

—Φίλε μου, δὲν εἶσαι καλὰ καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ πάς στὸ γιατρό.

—Ἐχεις νὰ προσθέσῃς ἄλλο τίποτας; ἠρώτησεν ὁ Περιπολάρχης.

—Ἐχω νὰ προσθέσω νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ τὸ συντομώτερον, πρὶν σὲ πετάξω ἔξω, ἀπῳτησῇς ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ κ. Πιτσούνης.

—Ὡστε ἔχουμε καὶ ἀντίστασι μὲ ἀπειλᾶς; Στρατιώται, συλλάβετε τὸν κακούργον!

Ὁ κ. Πιτσούνης προλαβὼν, συλλαμβάνει τὸν Περιπολάρχην ἐκ τοῦ αὐχένος καὶ τὸν ἀπῳθεῖ πρὸς τὴν κλίμακα. Οἱ τέσσαρες εὐζωνοὶ ρίπτονται ἐπ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν δεσμεύωσιν, ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας των καὶ οὕτω, ὠθοῦντες καὶ ὠθούμενοι, ἔρχονται ἐν συμπλέγματι εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακας, ὅπῃθεν κυλιόμενοι ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, φθάνουσι μέχρι τῆς ἐξωθύρας.

Ἐκεῖ, ἐξηντλημένον ἀπὸ τὰς τόσας συγκινήσεις τῆς νυκτός καὶ ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκείνην πάλιν, τὸν δεσμεύουσι παρὰ τὰς διαμαρτυρίας καὶ τὰς ἐξηγήσεις του καὶ τὸν ἀπάγουσιν εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας, γογγύζοντα καθ' ὅσον καὶ φουσῶντα θορυβῶδως, ὅπερ ἐσήμαινεν ὅτι ἐν τῷ στήθει του ἐκόχλαζον πυρίπνοα ἠφαίστεια.

Τὰ ἀνωτέρω ἐγένοντο ἐν χρονικῷ διαστήματι μικροτέρῳ τῶν πέντε λεπτῶν. Ἡ τροφὸς ἤκουεν ἔξωθεν τὸν θόρυβον, ἀλλὰ φοβουμένη τὴν ὄργην τοῦ κυρίου της, ὁ ὅποιος συνήθως δὲν ἐπέτρεπε ν' ἀναμιγνύωνται ξένοι εἰς τὰς ὑποθέσεις του, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐξέλθῃ ὅπως πληροφορηθῇ τί συνέβαιναν.

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα ἡ κ. Πιτσούνη συνῆλθεν ἐντελῶς ἐκ τῆς λιποθυμίας της. Ἀνεμνήσθη τότε τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας της καὶ τὴν παραφροσύνην τοῦ συζύγου της. Ἐγείρεται ἀμέσως καὶ ἐρωτᾷ ἐν ἀνησυχίᾳ τὴν τροφόν, πού εἶνε ὁ κύριός της.

—Δὲν ξεύρω, κυρία, ἐπῆρε τὰ παδιὰ καὶ τὰ ἐπῆγε μέσα, ἄμα σᾶς ἐβάλαμε στὸ κρεββάτι, εἴπειτα δὲν τὴν ξανσεῖδα. Ἄκουσα ἔξω μεγάλο σαματᾶ, ἀλλὰ φοβήθηκα νὰ σᾶς ἀφήσω μοναχῇ ἐδῶ καὶ δὲν ξεύρω τί ἔγεινε.

—Θεέ μου, μήπως μοῦ ἐπνίξε τὰ παιδιὰ; εἶπε καθ' ἑαυτὴν καὶ ὠρμησεν εἰς τὸ δωμάτιόν των. Ἄλλ' ἀμέσως καθησύχασε, διότι τὰ εὔρεν ὅλα βαθέως ὑπνώττοντα.

—Τί ἔγεινε λοιπόν; ἐψιθύρισε.

Ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς τροφοῦ, περιῆλθεν ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὔρεν ἵχνη τοῦ συζύγου καὶ τοῦτο ἐπέτεινε τὴν ἀνησυχίαν της καὶ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ὁ κ. Πιτσούνης παρεφρόνησε.

—Νὰ ρωτήσωμε τὴν Γιαννούλα, κυρία, εἶπεν ἡ τροφός. Κατέρχονται ἀμέσως καὶ κρούουσι τὴν θύραν, καλοῦσαι τὴν Γιαννούλαν.

—Ποῖος εἶνε, ἐρωτᾷ δειλῶς ἐκείνη ὅπισθεν τῆς θύρας.

—Ἐμεῖς εἴμασθε. Ἄνοιξε γρήγορα λοιπόν, ἀπαντᾷ ἡ τροφός.

—Στάσου, καυμένη, ἄχ, νᾶξερές πῶς φοβοῦμαι! λέγει ἡ Γιαννούλα ἀνοίγουσα τὴν θύραν, ἀλλὰ μόλις βλέπει τὴν κυρίαν της ἐνώπιόν της, ἀφίνει κραυγὴν, ὠχρῖα, καὶ ὀπισθοχωρεῖ μέχρι τοῦ τοίχου. Ἡ κ. Πιτσούνη προχωρεῖ, ἡ Γιαννούλα ἀρχίζει νὰ τρέμῃ σύσσωμος. Ἡ κυρία πλησιάζει, ἡ Γιαννούλα πίπτει εἰς τὰ γόνατα καὶ ὑψοῦσα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας:

—Μή, κυρία μου, λέγει μὲ τρέμουσαν φωνὴν, μὴ μὲ πάρῃς. Τί σοῦ ἔκαμα ἐγὼ, φτωχὸ κορίτσι; Γιατί νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα πρὶν χαρῶ τὸν κόσμο; Ἄφῃσέ με νὰ ζήσω...

Ἡ κυρία Πιτσούνη τὴν προσβλέπει ἐκπληκτος, μὴ ἐννοῶσα τίποτε. Ἡ Γιαννούλα ἐξακολουθεῖ ἐν ταρχῇ:

—Ἐγὼ ἐδοῦλευκα τὸ σπίτι πιστὰ, ἡ πτωχὴ, σὲ ἀγαποῦσα τόσο πολὺ, μὴ μὲ πέρνεις, κυρία μου...

—Τί εἶνε αὐτὰ πού μοῦ λέγεις, ἀνόητη; διέκοψεν ἡ κυρία ἀνυπομονοῦσα, τί σὲ πέρνω, πού σὲ πέρνω;..

—Δὲν ξεύρω, κυρία μου, ἐκεῖ πού πήγες, ἐκεῖ, στὸν ἄλλον κόσμον...

—Τοῦτο εἶνε φοβερόν! Τί ἀσυνάρτητα πράγματα εἶνε αὐτὰ;.. Ἐτρελλάθησαν ὅλοι λοιπόν ἐδῶ μέσα ἀπόψε!.. Μίλησε, παιδί μου, νὰ ἐνοήσω τί μοῦ λέγεις;

—Νά, νὰ μὲ λυπηθῇς, κυρία μου. Τί φταίω ἐγὼ ἂν ἐσκοτώθηκα;

—Ἐσκοτώθηκα;..

—Ναί, κυρία μου, ἄχ, ποῖός τὸ ζεῦρε!

—Ἄφῃσέ ἐσκοτώθηκα, ζῶν, πῶς εἶμαι ἐδῶ καὶ σοῦ μιλῶ;

—Τὸ ξεύρω, κυρία μου, πῶς δὲν εἶσαι ἐδῶ. Σὺ εἶσαι ἀπᾶ ὠ πεθαμμένη. Ἐδῶ εἶσαι τὸ φάντασμα σου, πού ἦρθε νὰ μὲ πάρῃ.

—Τὸ φάντασμα μου!.. Ἄ Θεέ μου, τώρα ἐννοῶ! Καὶ ποῖος μ' ἐσκότωσε;

—Ὁ κύριός σ' ἐσκότωσε, ἀλλὰ τί φταίω ἐγὼ!

ἐγὼ ὅ,τι ἠμπόρεσα ἔκαμα γιὰ τὸ χατήρι σου.

—Καὶ τί ἔκαμες;

—Ἐβγάλα τὸ λάρυγγά μου μία ὥρα, ὡς πού νὰ πάρῃ εἶδησι ἡ περιπολία καὶ νὰ ἔρθουν νὰ τὸν πιάσουν.

—Τὸν συνέλαβον λοιπόν;

—Μάλιστα, ἐγὼ τοὺς ἀνοίξα καὶ τοὺς ἔφερα. Τὸν ἔπιασαν καὶ τώρα εἶνε μέσα.

—Ψεύδεσαι, ἀνόητη, τὰ ρουχὰ του ὅλα καὶ τὰ ὑποδήματά του εἶνε ἐδῶ.

—Τὸν ἐπῆραν μὲ τὴν ρόμπα καὶ μὲ τῆς παντοῦφλες, κυρία μου!

—Ὡ, Θεέ μου, ὦ συμφορὰ μου, κακὸ πού μοῦ ἔκαμε τὸ κτῆνος!.. Ὡ, δυστυχῇ Πιτσούνη! εἰς τοιαύτην κατάστασιν εἰς τὴν φυλακὴν! ἔλεγεν ἀνερχομένη τὴν κλίμακα. Νὰ τῆς εἴπῃς, παραμάνη, νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ! Ὁ Πιτσούνης φυλακισμένος μέσα εἰς τὰ σίδερα!.. μαζὴ μὲ κακούργους... καὶ ἡ αἰτία νὰ εἶμαι ἐγὼ!.. Τί θὰ εἴπῃ ὁ κόσμος!.. Τί ἐντροπή, τί αἰσχος καὶ ἀνελεύθη εἰς κλαυθμούς.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΣΤΟΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ!

Κατέβα στὸ γιὰ τὸ τραγουδιστή,
Ἄκουμπησε στὸ βράχια τὸ κεφάλι
Κι' ἀρχίνα μὲ χαρούμενο σκοπὸ
Τραγουδία τῆς ἀγάπης μας καὶ πάλι.

Κι' ἂν ἔρθῃ μὴ ἀνάμνηση πικρὴ
Τὸ χαρῶπὸ τραγουδί σου νὰ κόψῃ
Καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ μπάτη τὰ φίλια
Προβάλλῃ ἡ λευκόχλωμή μου ὄψη.

Μὴν κλάψῃς κι' ἀπ' τὰ χεῖλη σου μὴ βγῇ
Πικρόχολο παράπονο κανένα,
Γιὰ σένα καὶ ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ
Γιὰ σένα εἶν' τὰ τραγουδία μου θλιμμένα.

Μαρίκα Πέπειζα Μαντζούνη

Ἡ ὑπηρετρία —Κύριε, ἕνας ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ἐμιλήσῃ.

Ὁ Ἀεσιτιάδης.—Ἐργουμὶ ἀμέσως... Δός του ἕνα κάθισμα.

Ἡ ὑπηρετρία.—Ἐνα κάθισμα!... Δὲν τὸν ἀρκεῖ... τὰ θέλει ὅλα... εἶναι ὁ σπιτονοικοκύρης σας!

*

Εἰς τὸν χορὸν:

Ὁ Καβαλιέρος.—Ποῖαν ἀπόδειξιν ἔχω, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε;

Ἡ Δεσποινίς.—Μήπως δὲν ἐγόρευσα μαζί σας;

Ὁ Καβαλιέρος.—Ναί, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ θεωρήσω τοῦτο ὡς ἀπόδειξιν ἔρωτος.

Ἡ Δεσποινίς.—Θὰ τὸ θεωροῦσατε ὡς τοιαύτην, ἂν ἐγνωρίζετε, πόσον... ἄσχημα χορεύετε.



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ



Δημήτριος Καμπάνης, ό εσχάτως άποθανών ύποστράτηγος, έγεννήθη έν Άνδρῳ, κατ' Απρίλιον του 1817 εκ πατρὸς Αντωνίου Καμπάνη και

μητρός Μόσχας, τὸ γένος Γ. Μ. Καίρη. Ο πατήρ του, επί τουρκοκρατίας ήτο μέλος τής διοικητικῆς επιτροπῆς τής νήσου, επί Καποδιστρίου δέ, Ὀθωνος και Γεωργίου διετέλεσε δημογέρων, δήμαρχος και βουλευτής. Κατά τήν επανάστασιν του 1821, μέλος ὦν τής Φιλικῆς Ἐταιρείας πολυτρόπως έβοήθησε τὸν άγῶνα, πολλά δαπανήσας εκ ιδίων, ὡς μαρτυρεῖται εκ πολλῶν επισήμων έγγραφων.

Τοιοῦτος πατήρ δέν ήτο δυνατόν νά παραμελήσῃ τήν εκπαίδευσιν του υίου του Δημητρίου, ὄν, ἅμα περατώσαντα τὰς σπουδάς του παρά τοῖς έν Άνδρῳ σχολείοις, απέστειλεν εις τὸ έν Αἰγίνῃ τέλειον τότε Ἑλληνικὸν εκπαιδευτήριον, τὸ ὑπὸ του Καποδιστρίου συστηθέν. Τῷ 1833 απέστάλη ὑπὸ του βασιλέως Ὀθωνος εις Μόναχον, εις τήν εκεί στρατιωτικὴν σχολήν, ὅπου έσπούδασε μέχρι του 1840, ὅτε, επανελθὼν, κατετάχθη εις τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν, με τὸν βαθμὸν του άνθυλασπιστου. Τῷ 1852 κατεπολέμησεν επιτυχῶς τήν ληστείαν έν Φθιώτιδι, τυχῶν, δι' αὐτὸ του Σταυροῦ του Σωτήρος. Ἀλλά και τήν Τρίπολιν και τήν Σπάρτην έσωσεν από ταραχάς, κατά τήν μεταπολίτευσιν, δι' ὃ τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τής τελευταίας πόλεως εκέφρασεν αὐτῷ τήν εὐα-

ρέσκειάν του. Ἐνυμφεύθη τήν έγγονήν τῶν στρατηγῶν Πετρόμπεη Μαιρομιχάλη και Π. Γιατράκου, αλλά δέν απέκτησε τέκνα, έχει ὅμως άνεψιούς άνταξίους αὐτου, ὅτινες θα συνεχίσωσι τὰς οικογενειακὰς παραδόσεις του. Μεταξὺ τούτων εκέχουσιν θεοῖν κατέχουσιν ὁ εκκριτος ένταῦθα ἰατρὸς κ. Πέτρος Καμπάνης και ὁ ευπαιδευτος λοχαγὸς κ. Ἄν. Καμπάνης.

Εἰς τήν πολιτικὴν οὐδέποτε, άνεμίχθη, έχων ὡς αξίωμα τὸ εκκαστος εις ὁ εκλήθη, εκεί και μενέτω».

Ο Δημήτριος Καμπάνης, ὑπηρετήσας διαδοχικῶς εις ὅλους τὸς βαθμοὺς και καταλαβὼν πολλὰς εμπιστευτικὰς θέσεις, προήχθη εις τὸν βαθμὸν του ὑποστρατήγου τῷ 1891, ὅτε και έλαβε τήν αποστρατείαν του.

Ἀπέθανεν έν Ἀθήναις τὸν παρελθόντα μῆνα, διατηρῶν άκεραίας τὰς αισθήσεις του και ευχαριστημένος, ὅτι κατέρωθωσε νά παραστῇ εις τὸς γάμους τής θυγατρὸς του ἀδελφοῦ του κ. Γεωργίου Καμπάνη, τελεσθέντας ὀλίγας ἡμέρας πρὸ του θανάτου του.

Ὅλοι οἱ δήμοι τής νήσου Ἄνδρου έστειλαν συλλυπητήρια ψηφίσματα εις τήν οικογένειάν του, ὁ δέ σύλλογος τῶν ένταῦθα Ἄνδρῶν άνέθηκεν εις τὸν δικηγόρον κ. Γ. Καρακατσάνην νά εκυμνήσῃ επί του τάφου τὰς ἀρετὰς του θανόντος.



ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΖΗΛΕΙΑ

Τρώει τὸ δενδρι ὁ σάρακας
Και τὸ χαρτί ὁ σκόρος
Και τὴ φτωχὴ μου τήν καρδιά
Τρώει πόνος αιμοδόρος.

Κι' ὁ ὕπνος πιά τὰ μάτια μου
Δέν έρχεται νά κλείσῃ
Τ' αποσταμένο μου κορμί
Νά τὸ αποκοιμίσῃ.

Ἄχ! κάποιος ἴσκιος ἄγριος
Σιμά μου τρυγυρίζει
Σάν δαίμονας, σάν ζωτικό
Κι' αἰώνια με φοβίζει.

Βράζουν τὰ πάθη μέσα μου
Τὸ αἷμά μου κοχλάζει
Φαρμάκι έχω στήν καρδιά
Και στήν ψυχὴ μαράζι.

Μῆτσος Παπασπύρου

FELIX PHILIPPI

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Μεταφρασθέν εκ του Γερμανικοῦ

ὑπὸ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Δ. ΔΕΣΜΙΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου φύλλου).

Μπέκ

Τὸ ἤξεύρω, τὸ ἤξεύρω. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἴχομαι, ὅπως οἱ ἄλλοι ἀγκυλωθῶσιν εις τὰς ἀγκυλῶσιν των.

Βίττιχ

Τοιοῦτοι εἶνε πάντοτε οἱ ἄνδρες. Ἐν αὐτοῖς ὁ θερμὸς ἔρωσ μετατρέπεται άμέσως εις άσπονδον μῖσος.

Μπέκ (βεβαιοσμένος μειδιῶν)

Τοιοῦτος εἶνε ὁ κόσμος, Κυρία (ἀπέρχονται).

Βίνδης (πρὸς τήν συνοδευομένην ὑπ' αὐτοῦ Ἀγάθη)

..... φαντασθῆτε λοιπόν. Ἡ ἀδελφός σας με παρεκάλεσε νά κάμω ἐγὼ τήν πρόποσιν ὑπέρ των Κυριῶν. Καί τῷ ὑπεσχέθην τότε. Ἀλλά τώρα; Τίποτε δέν δύναμαι νά σχεφθῶ. Εἶμαι τόσο ζαλισμένος! Τί νά κάμω, τί νά κάμω!

Ἀγάθη

Δέν θα σὰς ὀμιλήσω καθόλου ὀλέκληρον τήν έσπέραν, εάν δέν κάμητε τήν πρόποσιν.

Βίνδης

ὦ! προσφίλης, μικρά μου τύραννος! (ἀπέρχονται πάντες).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Μπλάγγεμπεργ εισίρχεται μετὰ του Φραγκίσκου εκ τής ὀριστερᾶς θύρας, ὅστις βοηθεῖ ενεῖνον νά εκδυθῇ τὸ εκπαιωφόριόν του.

Φραγκίσκος

Εἰσελθετε, Κυρία, κάνεις δέν εἶνε ἐδῶ.

Μπλάγγεμπεργ

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα τής οικίας νεκρικὴ σιγή: εις τὸ γραφεῖον δέ του κυρίου σου σκότος βαθύ.

Φραγκίσκος

Ἀλλά διατί έργασθε τόσο ἀργά και μάλιστα χωρὶς φράξο; Ἡ Κυρία μου πολλαῖς φορὰς με ἠρώτησε δια τήν ευγενεία σας.

Μπλάγγεμπεργ

Φραγκίσκος, εἰπέ εις τὸν Κύριόν σου, ὅτι τὸν παρακαλῶ πρὸς στιγμὴν νά έλθῃ ἐδῶ. Εἶνε πολὺ κατεπιγόν.

Φραγκίσκος

Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο. Οἱ Κύριοι μόλις ἤρχισαν τὸ σουπέ των.

Μπλάγγεμπεργ

Δέν πειράζει. Θεὸς ὑπὸ τὸ ποτήριον του Κυρίου σου τὸ επισκεπτήριον αὐτὸ (γράφει ἐπ' αὐτοῦ λέξεις τινάς).

Φραγκίσκος

Ὁ Κύριός μου ὅμως θα δυσανεστῆθῃ πολὺ.

Μπλάγγεμπεργ

Ἐσο ἤσυχος. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω πᾶσαν ευθύνην.

(πρὸς τὸν ἀπερχόμενον ὑπηρετὴν) Νά μὴ εννοήσῃ κανεὶς τίποτε. Ἐγὼ πεποιθήσιν εις τήν επιτηδεϊότητά σου.

Φραγκίσκος

Μείνατε ἤσυχος, Κύριε (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

(Ὁ Μπλάγγεμπεργ μόνος περιπατῶν έν τῷ δωματίῳ, ενῶ τόνοι μουσικῆς ακούονται εκ τής αἰθούσας του χοροῦ).

Μπλάγγεμπεργ

Πόσον θα διαρκέσῃ ἐτι ἡ μαρμαίρουσα αὐτὴ πολυτέλεια και γλιδὴ! Ἐλεῖ αναδιδονται οἱ γλυκεῖς τής μουσικῆς τόνοι, τὸ πᾶν εμφανίζει χαράν, ἀφροντισίαν, ἀπόλαυσιν, και ὀλίγον τι μακρὰν συσκέπτονται τήν στιγμὴν ταύτην περὶ τής τύχης του ανθρώπου αὐτοῦ και αποφασίζουσι περὶ παρατάσεως του πλαστοῦ τούτου βίου ἡ καταδικάζουσιν αὐτὸν εις ἠθικὸν θάνατον! Ἀλλὰ τί τὸν μέλει τὸν χαρτοπαίκτην, ὅστις έθῆκεν ὅλην τήν περιουσίαν του ἐφ' ἐνὸς χαρτίου! Οὐτῶ ἠθέλησε. Με ανοικτοὺς τὸς ὀφθαλμοὺς και έν πλήρει συνειδήσει περιέπεσεν εις τὸν βόρβορον, εκ οὗ μόνον ὡς εκ θαύματος δύναται νά εκχαθῇ. Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα, ἡ δυστυχῆς, ἡ ἀθῶα γυνή! Πῶς θα ανεχθῇ ἡ υπερήφανος και ἀκηλίδωτος ψυχὴ τής τήν κατ' αὐτῆς επιρριφθησομένην ὑπόνοιαν τής συνεσχῆς; Ὁ καλὸς μου ὁ Ὁσκαρ ἀργεῖ νά έλθῃ νομίζει ὁ ἀνόητος, ὅτι με ταπεινοῖ. Ἀλλ' ἰδοῦ, έρχεται επί τέλους!

(Ὁ Ὁσκαρ έρχεται εκ τής αἰθούσας του χοροῦ κρατῶν εις χεῖράς του χειρόμακτρον ὁ Μπλάγγεμπεργ καθήμενος παρά τινά τράπεζαν πρὸς τὰ εμπρὸς, τῷ έχει εστραμμένα τὰ νῶτα.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ὁ Μπλάγγεμπεργ και ὁ Ὁσκαρ

(Καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τής σκηνῆς ακούονται ἀσθενεῖς τόνοι μουσικῆς).

Ὁσκαρ

Σὺ ἐδῶ; αὐτὸ δέν τὸ ἤλπίζον. Τί θέλεις;

Μπλάγγεμπεργ

Θέλω νά σοῖ εἶπω κάτι.

Ὁσκαρ

Παρακαλῶ λέγε ταχέως. Οἱ προσκεκλημένοι με αναμένουσι και δέν δύναμαι νά τὸς αφήσω μόνους.

Μπλάγγεμπεργ

Δέν βλέπτει εάν επί τινας στιγμὰς στερηθῶσιν τής παρουσίας σου. Μέχρι τής ενάτης ἡμῆν εις τὸ Δικαστήριον, κατόπιν επήγα εις τήν συνέλευσιν, τής ὁποίας ὄφειλον νά μετασχω ὡς δικηγόρος τής Τραπεζῆς. Ἐπῆλθε βραχέια διακοπὴ τής συνδιασκέψεως, τήν ὁποίαν επωφελήθη, ὅπως έλθω και ὀμιλήσω μετὰ σοῦ.

Ὁσκαρ (ὑπεροπτικῶς)

Μεγάλῃ ἡ καλοσύνη σου! Ὁ κ. Χαίνιγερ πρὸ μιᾶς ὥρας ήτο ἐδῶ. Με διεβεβαίωσε δέ, ὅτι επίκειται ευνοϊκὴ διακανόνισις τής υποθέσεως.

Μπλάγγεμπεργ

Ἀκόμη οὐδέν ἀπεφασίσθη.

Ὁσκαρ

Ἀλλ' οὐδεμίαν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θα συγκατατεθῶσι νά συνδράμωσιν ἄνδρα ἀτυχῆσαντα εις τὰς επιχειρήσεις του.

Μπλάγγεμπεργ

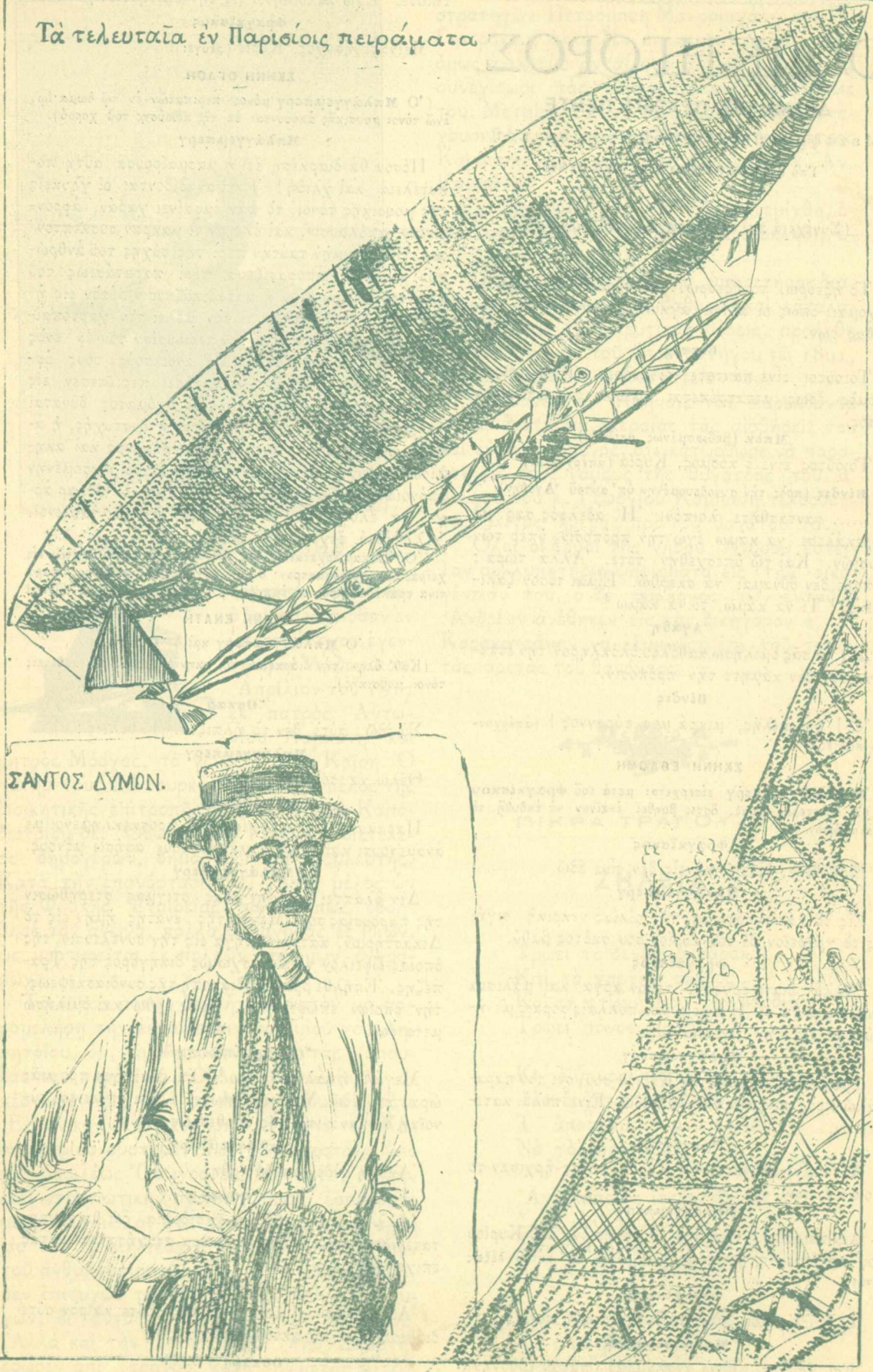
Ἄς λείψουν αἱ κεναὶ φράσεις! οὔτε καιρὸν οὔτε διαθέσιν έχω νά ακούω τοιαύτας.

Ὁσκαρ (έν ὀργῇ)

Δέν άνέχ.μαι τοιαύτην γλιῶσαν εκ μέρους σοῦ (θέλει νά απέλθῃ).

* Ὁρα ἀριθμοὺς 17 — 19.

Τὰ τελευταία ἐν Παρισίοις πειράματα

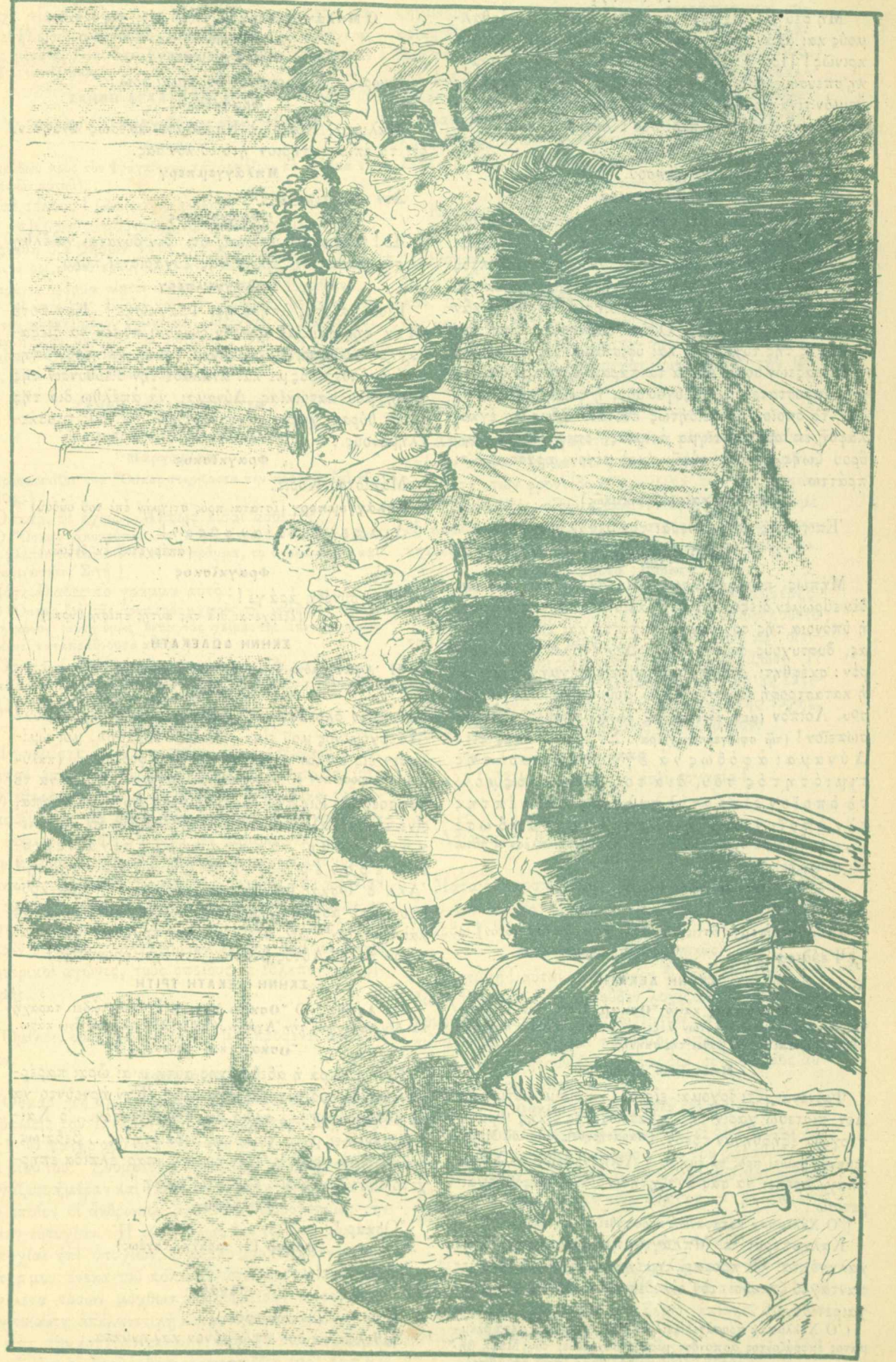


ΣΑΝΤΟΣ ΔΥΜΟΝ.

Προσεγώς τὸ ΜΟΥΣΕΙΟΝ, γίνεται καθήμερὴν ἐπιθεωρεῖς

Δεπταμέρειαί θὰ ἔχωμεν εἰς τὰ ἐπόμενα φύλλα.

Ὁ Ἀνθρωπιτόνος μαύσων ἐν Νέα Ἰόρμη



Μπλάγγεμπεργ

Μή φεύγε! Μείνον! ἀτένισόν με εἰς τοὺς ἀφθαλμοὺς καὶ ἀπάντησον ἄνευ περιστροφῶν σαφῶς καὶ εὐκρινῶς! Πρὶν ἢ παρέμβω ὁ ἴδιός καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ σπεύσω εἰς βοήθειαν, πρέπει νὰ γνωρίζω: διέπραξας ἀτιμὸν τινα πράξιν, δύναμαι ἀφρόως διὰ τῆς υπογραφῆς μου νὰ ἐγγυηθῶ περὶ σοῦ; λέγε!

Ὅσκαρ

Δὲν ξητῶ τὴν βοήθειάν σου.

Μπλάγγεμπεργ

Μήπως νομίζεις, ὅτι φροντίζω περὶ τῆς σωτηρίας σοῦ; Μήπως νομίζεις ὅτι χάριν σοῦ εὐρίσκωμαι τὴν στιγμὴν ταύτην ἐδῶ, ὅτι ἐξ ἐνδιαφέροντος πρὸς σὲ διήλθον ἄπαξ ἐπὶ τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας σου; ἐκ τῆς ὁποίας με ἐξεδίωξεν ἡ ἀνόητος οἰησίς σου; Οὐτε κἀν νὰ τὸ φαντασθῆς ποτέ! Οὕτω ἠθέλησας, εἶσαι δημιουργὸς τῆς τύχης σου καὶ ὑφίστασαι τὰς συνεπειὰς τῶν πράξεών σου. Ἀλλὰ τὰ παρακλητικὰ βλήματα τῆς ἀπροστατεύτου συζύγου σου, ἡ φωνὴ τοῦ τέκνου σου, τὸ ὅποιον ἀσυνειδήτως δέεται, ὅπως μὴ ἐγκολαφθῇ ἐπ' αὐτοῦ στήγμα ἀτιμίας, ἐπερ θὰ φέρῃ ἐφ' ὄρου ζωῆς, χάριν αὐτῶν καὶ μόνον πράττω, ὅ, τι πράττω.

Ὅσκαρ (ἐμπαικτικῶς)

Ἐπιτυχῶς ὑποκρίνεσαι τὸν μεγαλόψυχον.

Μπλάγγεμπεργ

Μήπως παρεφρόνησας; Δὲν σκέπτεσαι, ὅτι ἐὰν δὲν εὐρωμεν διέξοδον ἐκ τῆς κρίσεως ταύτης θέσεως, ἡ ὑπόνοια τῆς συνενοχῆς ἐπιπίπτει καὶ ἐπὶ τῆς ἀθώας, δυστυχῶς συζύγου σου; Δὲν ἔχομεν πλέον καιρὸν: ἀκέφθητι, ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπίκειται ἡ καταστροφὴ σοῦ—τί λέγω σοῦ;—τῆς οἰκογενείας σου. Λοιπὸν (μετ' ἐντεταμένῃς φωνῆς) ἀπόθες τὸ προσωπίον! (τῷ σφίγγει τὴν χεῖρα). Σὲ ἐρωτῶ ἄπαξ ἐπὶ: Δύναμαι ἀφρόως νὰ ἐγγυηθῶ περὶ τῆς τιμιότητός σου, διὰ τοῦ ὀνόματός μου, τὸ ὁποῖον εἶνε στυγνὸν ὡς καθρέπτει τὸν ὁποῖον οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐθάμβωσε πγορή; (Μακρὰ σιγή, καθ' ἣν δὲν ἀκούονται πλέον οἱ τόνοι τῆς μουσικῆς).

Ὅσκαρ (μετὰ μακρὰν ἀγωνίαν)

Ναί!

Μπλάγγεμπεργ (ὅστις αὐστηρῶς προσέβλεπεν αὐτόν).

Ψεύδεις!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Μπλάγγεμπεργ καὶ ὁ Ὅσκαρ. Κατὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν τελευταίων τούτων λέξεων μεταξὺ αὐτῶν, ὁ Μπὲκ παρουσιάζεται ἐν τῷ βῆθει τῆς σκηνῆς.

Μπὲκ (καθ' ἑαυτόν).

Φαίνεται, ὅτι ἔρχομαι εἰς πολὺ κρίσιμον στιγμὴν. Δὲν πιστεύω χάριν τῆς ἐκθάσεως τῆς δίκης Φράιμπεργ νὰ ἐξήφθησαν τόσον. (Παρατηρηθεὶς ὑπὸ τοῦ Μπλάγγεμπεργ βραδύως πρὸς τὰ ἔμπροσ.) Λοιπὸν ἐδῶ, κ. Χέλλμπαχ, πρέπει νὰ σᾶς ἀναζητήσω διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω;

(Ὁ Χέλλμπαχ καταφανῶς προσπαθεῖ νὰ συνέλθῃ).

Καλησπέρα, κ. Μπλάγγεμπεργ καὶ συγχρόνως καληνύκτα. Οἱ προσκεκλημένοι ἀπέρχονται, οἵτινες πανταχοῦ ζητοῦσι τὸν οἰκοδεσπότην, ὅπως τὸν ἀποχαιρετίσουν.

(Ὁ Χέλλμπαχ προσατενίζει τὸν Μπλάγγεμπεργ μετὰ βλέμματος ἐκφράζοντος ἄσπονδον μῖσος, συνοδεύει τὸν Μπὲκ βήμα κατὰ τὴν εἴτα σταματᾷ, προχωρεῖ ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, οἰσνεὶ θέλων νὰ εἴπῃ κατὰ τὴν ἀκρότητα τὸν Μπλάγγεμπεργ καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μπὲκ ἐγκαταλείπει τὴν σκηνήν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Ὁ Μπλάγγεμπεργ καὶ ἐν τῷ βῆθει τῆς σκηνῆς ὁ Φραγκῆσκος.

Μπλάγγεμπεργ

Γνωρίζει ἡ Κυρία σου ὅτι εἶμαι ἐδῶ;

Φραγκῆσκος

Μάλιστα, Κύριε ἡ Κυρία μου ἀμέσως ἐνόησεν, ὅτι τὸ ἐπισκεπτήριον ἦτο ἰδικόν σας.

Μπλάγγεμπεργ

Δὲν εἶπε τιποτὴ;

Φραγκῆσκος

Ὡ! μάλιστα! λυπεῖται, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς χαιρετίσῃ! ἀλλὰ σᾶς εὐχαριστεῖ πολὺ.

Μπλάγγεμπεργ

Εἶσαι πιστὸς ὑπηρετῆς, Φραγκῆσκει! Ἐὰν ποτὲ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας σου δὲν δύνασαι πλέον νὰ διεξάγῃς καλῶς τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἐπίπονον ὑπηρεσίαν, ἐλθὲ πρὸς με καὶ ἀνάλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀπλῆς μου κατοικίας. Δύναμαι νὰ ἀπέλθω διὰ τῆς αὐτῆς θύρας χωρὶς νὰ συναντηθῶ με τοὺς προσκεκλημένους;

Φραγκῆσκος

Μάλιστα, Κύριε.

Μπλάγγεμπεργ (ἵσταται πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ)

Διὰ τελευταίαν φορὰν!

(ἀπέρχεται ἐκ δεξιῶν)

Φραγκῆσκος

Τὶ νὰ συνέβῃ ἄραγε!

(ἐξέρχεται διὰ τῆς αὐτῆς ἐπίσης θύρας)

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Ἡ Ἀγάθη μόνη δεξιῶθεν, ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ.

Ἀγάθη

Λοιπὸν ὅλοι ἔφυγαν! Πόσον κτυπᾷ ἡ καρδιά μου! Ἀπερχόμενος μοῦ εἶπε «Χαῖρε Ἀγάθη», μοὶ ὤμιλησεν εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν, ὧ! εἶνε φοβερόν! (καλύπτει τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν). Τίνας νὰ τὸ πρωτοεἶπω; Εἰς τὴν Μαργαρίταν; Αὕτη μὲ ἀγαπᾷ, εἶνε τόσον καλὴ, τόσον εὐμενῆς! Χθὲς ἐπὶ μοὶ ἔλεγεν: Ἀγάθη, ἐὰν ἀγαπήσῃς τινὰ περὶ σὸ ὄνομα, ἐλπίζω νὰ τὸ ἀξίωσῃ! Ἀλλ' ὁ Ὅσκαρ θὰ ἐθύμωμεν φοβερά, ἐὰν τὸ ἀπέκρυπτον ἀπὸ αὐτόν. Ἐσχάτως ἔγινε τόσον νευρικὸς καὶ ὀργίλος! Ἀχ, θεέ μου, ἰδοὺ ἔρχεται, φοβοῦμαι τόσον πολὺ! Αὐτὸς βεβαίως δὲν ἔχει φροντίδας!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ἡ Ἀγάθη, Ὁ Ὅσκαρ διατελεῖ ἐν πυρετώδει ταραχῇ καὶ δὲν παρατηρεῖ τὴν Ἀγάθην, βαδίζει δ' ἀνησυχῶς ἄνω κάτω.

Ὅσκαρ (καθ' ἑαυτόν)

Εἶνε φοβερὰ ἡ ἀβεβαιότης αὕτη... αἱ ὦραι παρέρχονται καὶ οὐδεμία ἐπὶ ἀγγελία! Ἐὰν ἤρνούοντο νὰ μὲ βοηθήσωσιν;.. ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν... ὁ Χαίνιερ ὠμίλει μετὰ τοιαύτης βεβαιότητος... βεβαίως, βεβαίως θὰ γείνη! Ἐὰν ὅμως... παρ' ἐλπίδα ἐπήρχτο δυστύχημά τι; ἐὰν... ὦ φρίκη!

Ἀγάθη

Ὅσκαρ!

Ὅσκαρ (ἐν ταραχῇ, ταχέως)

Πότος εἶνε;

Ἀγάθη

Ἐγώ... (ἀνακοπτομένη).

Ἦθελον νὰ σοὶ εἴπω μόνον καληνύκτα.

Ὅσκαρ

Καληνύκτα, καληνύκτα! (ἐν νευρικῇ ἐξάψει παρατηρεῖ τὸ ὡρολόγιόν του).

Ἀγάθη (ἐκθαμβῶς παρατηροῦσα αὐτὸν λέγει καθ' ἑαυτήν).

Ὅχι, εἰς αὐτὸν δὲν λέγω σήμερον τίποτε! Ὅχι ἦτο βεβήλωσις προσφάτου εὐδαιμονίας! (Ἀπέρχεται διὰ τῆς μεσαίας θύρας ἀφοῦ κινούσα τὴν κεφαλὴν παρατηρήσῃ ἄπαξ ἐπὶ τὸν Ὅσκαρ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ὁ Ὅσκαρ, Ὁ Φραγκῆσκος φέρει γράμμα τι.

Ὅσκαρ

(Σπεύδων πρὸς τὸν Φραγκῆσκον καὶ ἀρπάζων τὸ γράμμα ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ).

Ἐπὶ τέλους! (ἀνοίγει τὸ γράμμα)

... «Κύριε... ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ συμφωνία... ἀπερρίφθη διὰ ψήφων ἑπτὰ κατὰ μίαν...» (καταπίπτει μετὰ φρι ὠδου; κραυγῆς ἐπὶ τινος καθέκλας, ἐνῶ τὸ συντεθειμένον γράμμα πίπτει ἐπὶ τοῦ δαπέδου.) Ἐγὰθον!... (Ἐνῶ οἱ ὑπνέται, ἐν οἷς καὶ ὁ Φραγκῆσκος, σθένουσι τὰ φῶτα τοῦ παρακειμένου δωματίου, εἰσέρχεται ἡ Μαργαρίτα. Ἡ σκηνὴ δέον ἀμυδρῶς νὰ φωτίζεται, καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐνθα εἶνε ὁ Ὅσκαρ, δέον νὰ εἶνε σκοτεινότερα ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνθα ἴσταται ἡ Μαργαρίτα.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ὁ Ὅσκαρ καὶ ἡ Μαργαρίτα.

Μαργαρίτα

(Προσατενίζει τὸν Ὅσκαρ στηρίζοντα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.)

Ὅσκαρ, τί ἔχεις; Μήπως εἶσαι ἀσθενῆς;

(Ὁ Ὅσκαρ ἀποκρύπτει ἀπ' αὐτῆς ἐντελῶς τὸ πρόσωπον. Αὕτη βλέπει τὸ ἐπὶ τοῦ δαπέδου γράμμα, τὸ ἀναλαμβάνει καὶ τὸ ἀναγιώσκει. Σιγῇ)

Πότε ἔλαβες τὸ γράμμα αὐτό;

Ὁ Ὅσκαρ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τῆ ὑποδηλοῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον αὕτη ἄνω ἔθετε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ οἰσνεὶ καταπραῖνον αὐτόν.)

Ὅσκαρ, ἐγὼ εἶμαι ἡ σύζυγός σου, ἰδὲ με!

Ὅσκαρ (καλύπτων τὸ πρόσωπόν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν)

Ὡ! δὲν δύναμαι!

Μαργαρίτα

Μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σὲ ἐπιπλήξω. Τὸ ὑπόπτειον, ἔβλεπον ἐπερχομένην τὴν θύελλαν καὶ τώρα, ὅτε αὕτη ἐξερράγη δὲν μὲ ἐκπλήσσει. Τὰς δέκα τελευταίας ἡμέρας, ἀφ' ἧς ὁ Μπλάγγεμπεργ μὲ κατέστησεν ἐνήμερον τοῦ κινδύνου, δὲν δύναμαι νὰ τὰς ὀνομάσω ἡμέρας ζωῆς, ἀλλ' ἡμέρας βασάνων καὶ νύκτας ἀϋπνιδῶν. Ἀόριστόν τι αἰσθημα συνεῖχε τὴν καρδίαν μου καὶ μοὶ ἀφήρει ζωὴν καὶ ἡσυχίαν. Ἐπρεπε νὰ γείνη, ὅτι ἔγινε; θὰ ὑποστῶμεν ἐξευτελισμούς. Τί σημαίνει ὅμως; Ἐτελείωσαν ἐπίσης καὶ οἱ δεινοὶ ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες, τοὺς ὁποίους σὲ ἔβλεπον νὰ ὑφίστασαι.

Ὅσκαρ

Ὁμίλει, ὀμίλει ἡ φωνὴ σου μοὶ προξενεῖ ἀνακούφισιν.

Μαργαρίτα

Ὅσκαρ, μὴ ἀπελπίζεσαι! Σὲ καταθλίβει ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ ἐπελθόντος δυστυχήματος. Ἐχε θάρρος! Ὁ πατήρ μου μοὶ διηγῆθη ποτε τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου του. Ἐνυμφεῖθι προίμως. Ἀκαταπαύτως εἰργάζετο ἡμέραν καὶ νύκτα πρὸς ἀπόκτησιν πλοῦτου, τὸν ὅποιον οἱ ἄνθρωποι ἀνοήτως θεωροῦσιν ὡς τὴν μόνην εὐτυχίαν. Ἡ τύχη ὅμως δὲν τῷ ἦτο εὐμενῆς. Ἀτυχία! ἐπὶ ἀτυχιῶν, ἡ μήτηρ μου ἀπέθανε καὶ ὁ πατήρ μου ἔνεκα τοῦ πολέμου ἀπώλεσεν ὀλόκληρον τὴν μετὰ τόσων μόθων ἀποκτηθεῖσαν περιουσίαν. Ἐν τοιαύτῃ ἀπελπιστικῇ καταστάσει διατελῶν—μοὶ τὸ εἶπε τὴν ἑσπέραν ἐκεῖνην, καθ' ἣν ἀπεχωρίζομαι αὐτοῦ, ἵνα σὲ ἀκολουθήσω—προσέιδεν ἐμὲ, τὸ παῖδί σου, καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἠσθάνθη, ὅτι δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ ἠττηθῇ ἐν τῷ περὶ ὑπάρ-

ξίως ἀγῶνι. Ἐκ νέου ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ ὡς ἀποζημιώσιν δι' ὅλας τὰς φροντίδας, στέρησεις καὶ πικρίας ἐχρησμεύεν αὐτῷ ἐν τοῦ τέκνου του μειδιάματι. Διὰ τῆς φιλοπονίας του ἐγένετο ἐκ νέου πλούσιος, καὶ ὅτε ἐκλείσει τοὺς ζωηροὺς, τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς του, μὲ ἐκληροδότησεν, ὁ παρ' ὧν τιμώμενος καὶ ὑποληπτόμενος, θησαυρόν, ὅστις μοὶ εἶνε πολυτιμότερος ὧν τῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους συνέλεξε δι' ἐμέ: Ἐντιμὸν ὄνομα!

Ὅσκαρ (ὑποτονθροίζων)

Ἐντιμὸν ὄνομα!

Μαργαρίτα

Ὅσκαρ, δὲν εἶσαι μόνος! Ἐγὼ θὰ σὲ ὑποβοηθῶ, ἐν τῷ τέκνῳ μας δὲ μᾶς προσμεριδᾷ λαμπρὸν μέλλον. Διὰ τοῦτο ἀναθάρρει, ἀπόρριψον πᾶν τὸ ἀναληθὲς καὶ ἐπίπλαστον, ἄρχισον νέον βίον! Ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη λαμπρότης, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλεσο, δὲν ἠδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῇ. Τὴν θέλωμεν λοιπὸν;

Ὅσκαρ.

Ἀπατάσαι, Μαργαρίτα. Φρίκη μὲ καταλαμβάνει, ὅπταν ἀναλογίζομαι τὸ φοβερόν, τὸ σκοτεινὸν μέλλον μετὰ τῶν φροντίδων του, μετὰ τῶν στέρησεών του. Ἀνθρώποι, οἵτινες ἐκλινον πρὸ ἐμοῦ, διότι μὲ ἐξελάμβανον πλούσιον, θὰ μοὶ στρέψωσι νῦν περιφρονητικῶς τὰ νῶτα. Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ τὸ ὑποφέρω.

Μαργαρίτα (ἠρέμως)

Τὶ θὰ κάμῃς; Ἐν ἀναγκασθῆς νὰ τὸ ὑποφέρῃς. Τὶ θέλεις ὅμως τοιούτους φίλους, οἵτινες ἐπωφελοῦντο τοῦ μεγαλοπρεποῦς βίου, τὸν ὅποιον διήγεις καὶ οἵτινες τώρα θὰ σὲ περιφρονῶσι καὶ θὰ σὲ ὑβρίζωσι; Τί τοὺς θέλεις; Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι πάντοτε θὰ σὲ ἐκτιμῶσι καὶ μετὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῆς τύχης, ὅπταν σὲ βλέπωσι φιλοτίμως ἐργαζόμενον.

Ὅσκαρ

Ἄλλ' οὐδέποτε ἔμαθον τί ἐστὶ ἐργασία!

Μαργαρίτα

Ἀδιάφορον θὰ τὸ μάθωμεν τώρα.

Ὅσκαρ

Μάταια προσπάθειαι! Πλοῦτη, χαρὰ, ἀπόλαυσις: ἄνευ τούτων δὲν δύναμαι νὰ ζήσω, δὲν δύναμαι νὰ ὑπάρξω!

Μαργαρίτα (περιφρονητικῶς)

Δυστυχῇ! αὐταὶ εἶνε μόνον δι' ἐσὲ αἱ ἡδοναὶ τοῦ βίου; (σύνουσι) Καὶ εἰς οὐδὲν λογίζεσαι τοὺς ἄνθρωπους σου, οἵτινες ἐν ἐπιγνώσει τῶν καθηκόντων των, σοὶ μένουσι πιστοὶ καὶ πρόθυμοι, ὅπως σὲ βοηθήσωσιν. Οὐδὲν γόητρον ἔχει πλέον διὰ σὲ ὁ κόσμος αὐτός! πόσῳ σὲ λυποῦμαι!

Ὅσκαρ (ἐν ὀργῇ, πολὺ ταχέως)

Τὶ μὲ ὠφελεῖ ἡ λύπη σου αὕτη, τί ὅλα σου τὰ λόγια; Δύναται νὰ μὲ σώσωσιν ἐκ τοῦ βαρᾶθρου, εἰς τὸν ὅποιον θὰ κυλισθῶ καὶ θὰ ἀπολεσθῶ καὶ εἰς τὸν ὅποιον βεβαίως σὺ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς;

Μαργαρίτα (ἐν μεγίστῃ ταραχῇ)

Ὅσκαρ!! Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῶν γάμων μας ἤξευρα ὅτι εἶσαι ἐγωϊστῆς καὶ ἐπιπόλαιος. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως ταύτης βλέπω ἐπίσης, ὅτι εἶσαι δειλὸς καὶ ἄθλιος!

(Μακρὰ σιγή.—Ἐφεξῆς ἡ δρᾶσις ταχύτερα)

Μαργαρίτα (ἀπαθῶς, μεθ' ὅλων ἠλλοιωμένου ὕφους)

Οὐδεμία λοιπὸν ἐλπίς;

Όσκαρ
 Ούδεμία. Τὴν δευτέραν λήγουσι τὰ γραμμάτια.
Μαργαρίτα
 Ὁ Ἐδουάρδος γνωρίζει πάντα ταῦτα :
Όσκαρ
 Πάντα !

Μαργαρίτα
 Καὶ δὲν σοὶ προσέφερε τὴν βοήθειάν του :
Όσκαρ
 Τὴν ἀπεποιήθην ἐγὼ, ὁ δυστυχὴς !
Μαργαρίτα (μετὰ αἰφνηδίας ἀποφάσεως)
 Καὶ ἡ προίξ, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου;

Όσκαρ
 Ἀπώλετο καὶ αὐτή !
Μαργαρίτα
 Καὶ ἡ περιουσία τῆς κόρης μας :
Όσκαρ
 Εὐρίσκειται εἰς χεῖρας τοῦ Ἐδουάρδου.

Μαργαρίτα
 Οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν ! Εἶνε ἡ τρίτη ὥρα τοῦ μεσονυκτίου καὶ πρέπει νὰ ἀναλάβω δυνάμεις διὰ τὴν αὔριον. Καλὴν νύκτα ! (προτιθεταὶ νὰ ἀπέλθῃ).
Όσκαρ
 Μαργαρίτα, τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς ; Σὲ ἱκετεύω, εἰπέ μοι !

Μαργαρίτα
 (Προχωροῦσα πρὸς αὐτόν, μετὰ βαθείας περιφρονήσεως).
 Τί θὰ κάμω ; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ πατήρ μου ἔκαμε δι' ἐμέ : Ὁχ τηρήσω ἀκλήιδωτον τὸ ὄνομα τοῦ τέκνου μου !
Όσκαρ
 (Γονυπετεῖ πρὸ αὐτῆς καὶ θέλει νὰ τῆ φιλήσῃ τὴν χεῖρα)
 Μαργαρίτα !! (Ἀὐτὴ τὸν ἀπωθεῖ).

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Κατοικία τοῦ Μπλάγγεμπεργ

Δικηγορικὸν Γραφεῖον. Βιβλία, δικογραφίαι, ἐν τῷ μέσῳ τράπεζα, ἐν ἀνάκλιτρον. Παρά τινα μικροτέραν τράπεζαν γράφει ὁ Μπρέδω.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ Μπρέδω μόνος

Οὔτε τὴν Κυριακὴν ἔχομεν ἡσυχίαν (ἀνασκαλεῖται τὰς δικογραφίας). Οἱ βλάκες ! Διαζύγια, προσβολάς, συκοφαντίας, χρήματα καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὠραία πάει ἡ δουλειά ! (κρούεται ἡ θύρα δυσανασηχῶν) Ἐμπρός ! (καθ' ἑαυτὸν) ἀλλὰ νὰ ξ-κουμπιστῆς ἀμέσως !

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ὁ Μπρέδω καὶ ὁ Βίνδης

Βίνδης
 Καλημέρα Μπρέδω ! ἐδῶ εἶνε ὁ Δικηγόρος ;
Μπρέδω

Όχι.
Βίνδης
 Ἐξῆλθε ;
Μπρέδω
 Ναί.

Βίνδης
 Ἦτο σήμερον τὸ πρῶν κάνειε ἐδῶ ;
Μπρέδω
Όχι.

Βίνδης
 Ὁχ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Δικηγόρος ;
Μπρέδω
 Ναί.

Βίνδης
 Φαίνεται ὅτι ἔχεις σήμερον ὄραξιν, ἀγριόγαζε !.. (κάθηται καὶ ἀνάπτει ἐν σιγῶν) Ἀφοῦ σὺ ἰσχυρίζεσαι ὅτι ὁ Δικηγόρος θὰ ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἶνε βεβαίωτατον, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε ἐδῶ. Μπρέδω, παρατήρησόν με καλῶς, δὲν βλέπεις ἐν ἐμοὶ μεταβολὴν τινα ;

Μπρέδω (παρατηρῶν αὐτόν)
 Ἐχετε σήμερον καινούργια φορέματα χωρὶς λεκέδες ἀπὸ λαδομπογιά.

Βίνδης
 Δὲν ἐννοῶ ὅμως αὐτό. Ἴδέ με καλῶς εἰς τὸ πρόσωπον, δὲν ἀστράπτει ;

Μπρέδω
 Ναί, ἐξυρισθήκατε.

Βίνδης
 Ἄνθρωπε, γραφεῦ, δικογραφία, ἀκουσον : ἡρραβω-νίσθην ! Εἶμαι τόσοσ εὐτυχὴς, ὥστε ἤθελον νὰ περιπτυχθῶ ὅλον τὸν κόσμον !

Μπρέδω
 Ἐμπρός λοιπόν ! τί περιμένετε !

Βίνδης (μειδιῶν)
 Ἀπόψε δίδεται εἰς τὸ θέατρον ἡ «Μαρία Στούαρτ». Ἐγὼ διαθέσιμον εἰσιτήριον.

Μπρέδω
 ὦ ! κύριε Βίνδης !

Βίνδης
 Ἴδού, λάβε το ! Ἴδού καὶ πέντε μάρκας, πῆε εἰς ὑγείαν μου.

Μπρέδω (τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα)

Ναί, ναί θὰ τὸ κάμω πολὺ εὐχαρίστως. (ἐλεγει-κῶς ἐν τούτοις μερικά δάκρυα θὰ χυθῶν εἰς τὸ ποτήρι, ὅταν συλλογισθῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ποτε...

Βίνδης
 ... ὅτι καὶ σὺ ποτε ἦσο ἠθοποιὸς καὶ ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισίν σου ἐκ σφοδροῦ πάθους ἤρπασας τὴν περροῦκάν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς πρωταγωνιστρίας καὶ ὅτι ὁ θιασάρχης ἀμέσως σὲ ἀπέμπεψε... μὴ ποσάνεις θὰ μοὶ διηγηθῆς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ; Εἰκοσιπεντάκις ἤδη τὴν ἤκουσα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ Μπλάγγεμπεργ, ὅστις φαίνεται πολὺ ἀφηρημένος

Βίνδης
Μπλάγγεμπεργ
 Ἦλθεε λοιπόν ;

Καλλημέρα, Παῦλε. (πρὸς τὸν Μπρέδω, ὅστις τὸν βο-θηεῖ νὰ ἐκδυθῇ τὸ ἐπανωφόριόν του.) Ἦτο κανεῖς ἐδῶ ;

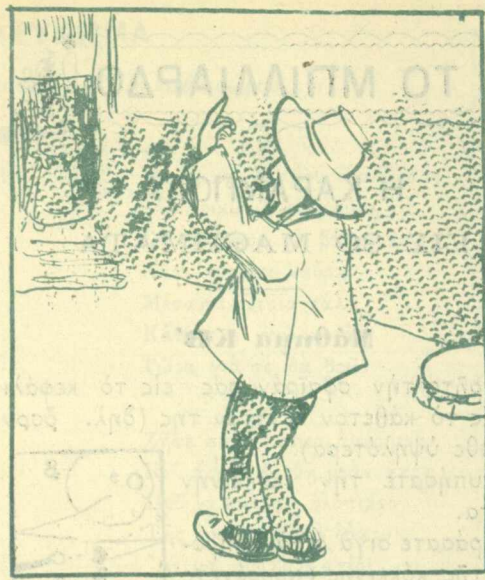
Μπρέδω
Όχι, Κύριε.
Μπλάγγεμπεργ (καθ' ἑαυτὸν)

Δόξα τῷ Θεῷ. Κάνεις ἀκόμη. (πρὸς τὸν Μπρέδω)
 Ἐξακολούθησον τὴν ἐργασίαν σου εἰς τὸ παρακείμε-νον δωμάτιον, διότι σὲ χρειάζομαι βραδύτερον.

(Ὁ Μπρέδω ἐξέρχεται).
 (Ἀκολουθεῖ).



1. Ἄχ! Τί ὄραϊα μαγιάρια



2. Μαρία, φέρε μου γρήγορα ἓνα μεγάλο μακάθι.



3. — Κοιτάξατε τί ὄραϊα μαγιάρια!...



4. — Διάβολε! Εἶνε κρεμάστρα τῶν μαπέλλων.



— Τοῦτό, τί θὰ εἶπῃ χῆρος;
 — Ναί, ὁ ἄνδρας τῆς χήρας.



Τὴν περασμένην Κυριακὴν 159 χιλιόμετρα σήμερον, 156! Ἐδοχὰς δὲσάρχουν ἐξ ἡμέρας ἰργάσιμοι διὰ γὰ ἀναπαυθῶν

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

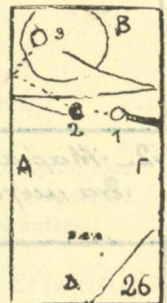
Μάθημα ΚΒ'

Εύρητε την σφαίραν σας εἰς τὸ κεφάλι καὶ εἰς τὸ κάθετον κέντρον της (δηλ. ὅσον δύνασθε ὑψηλότερα).

Κτυπήσατε τὴν κόκκινην γερμάτα.

Περάσατε σιγὰ σιγὰ ἔμπροσθεν τῆς κόκκινης (προσέχετε ὅμως ν' ἀποφύγετε τὸ κόντρα) καὶ κάμετε καραμπόλαν μετὰ τὴν 3, ἀφοῦ πρῶτον ἡ σφαῖρά σας πιάσῃ εἰς τὴν σπόνταν Α.

Ἡ κόκκινη θὰ εὔρῃ τὰς σπόντας Α καὶ Γ καὶ θὰ ἐνωθῇ εἰς τὸν κύκλον μετὰ τὰς δύο ἄλλας, ὡς δεικνύει τὸ Σχῆμα 26.



Μάθημα ΚΓ'

Εύρητε τὴν σφαῖράν σας δεξιὰ καὶ χαμηλά.

Κτυπήσατε τὴν κόκκινην (ἀρ. 2) εἰς τὸ κέντρον (κατάμουτρα).

Ἀδυνατίσατε τὸ κτύπημά σας, καὶ ἡ κόκκινη θὰ ἐνωθῇ μετὰ τὰς ἄλλας δύο διὰ τὸ σερὶ. Ὅρα Σχῆμα 27.



ΜΑΝΤΕΙΑ (ΑΡ. 12.)

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

ΔΑ	ΔΕΝ	ΔΑ
ΟΙ	ΟΥ	ΟΙ
Ο	ΕΝ	ΤΙ

Διὰ τῶν ἀνωτέρω 9 συλλαβῶν σχηματίζεται ρητὸν ἀρχαίου σοφοῦ.

Ἀπαντήσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ.

Εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κλήρου εὐνοηθρόμενον λύτην δοθήσεται μία Ἀκουαρέλλα εὐρωπαϊοῦ ζωγράφου.

Πυθία

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς τὴν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 14 φύλλῳ Μαρτίαν (Ἀριθ. 7.)

σ ι ω	ΠΑΡΕΜΕΑ	υ
α ν α	ΝΔΡΙΑΝΑ	ζυ
σ σ ι	ΜΟΥΝΑΣΟ	σ
ψ	ΥΒΟΗΘ	ε ι α σ ο
υ γ λ	ΩΣΤΗΝΠ	α ρ
ο ρ α	ΛΥΣΙΚΑ	κ α
ν α τ	ΙΝΑΣΟΥ	ν ω
α	ΚΟΥΒΑ	σ τ α π λ
ε ο ν	ΛΩΝΕΡΟΑ	σ
σ κ υ	ΠΤΟΒΑΘΡ	ο
ν ο σ	ΑΚΟΝΗΣΙ	α

Ἦτοι, τὸ γνωστὸν δημῶδες ἄσμα:

«Πάρε με, Ἀνδριάννα μου,
»Νὰ σοῦ βοηθῶ ἔς τὴν πλύσι,
»Καὶ νὰ σοῦ κουβαλῶ νερὸ
»Ἀπ' τὸ Βαθρακονῆσι».

Ὅρθας ἀπαντήσεις ἔστειλαν οἱ κάτωθι, κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν:

Ἄθηνων, οἱ κκ. Λεων. Γεωργακόπουλος, Γεώργ. Π. Γεωργίου, Ἀντ. Γ. Καμπάνης, Χρ. δε Λαστίκ, Εὐαγγέλιος Λαστιώτου, Πέτρος Ν. Λυκάκης, Κίμων Α. Μυλωνάκος, Ἰ. Παπαντωνάκος.

Ἐπαρχιωτῶν, οἱ κκ. Γ. Π. Παπαγελάς, δήμαρχος Ἀνδανείας (Διαβολίτσι), Ἰωσήφ Βάλις, μηχανικός (Κηφισσιά), Ἰ. Β. Οἰκονομόπουλος (Κιάτον), Δανὶς Ὀλγα Ι. Στεφάνου (Κύμη), Κ. Ν. Εὐριπαῖος (Λεβαθεῖα), Κ. Δ. Φραγκόπουλος (Πάτρα), Ἀχιλλεὺς Λινάρδος (Πλάτανος), Γ. Κοντονικολάκος (Τρίπολις), Γ. Φ. Ἀντωνόπουλος, φοιτητῆς (Χαλάνδρι).

Ἐξωτερικοῦ, οἱ κκ. Γ. Α. Πανταζόπουλος (Ἀλεξάνδρεια), Σόλων Ν. Φρούσης (Κάιρον).

Γενεμένης κληρώσεως ἐξήχθη ἐκ τῆς κληρωτῆδος τὸ ὄνομα τῆς Καρ. Εὐαγγελίας Λαστιώτου, εἰς τὴν ὅποσαν καὶ ἐδόθη ἡ Ἀκουαρέλλα.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ μετοικοῦντες ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας νὰ δηλώσωσιν ἐν καιρῷ τὴν νέαν των κατοικίαν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ ἀταξία εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ «Μουσείου» καὶ βραδύτης εἰς τὴν λήξιν αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τῆς Δεσποινίδος Ἀσπασίας Ι. Παπαθεοδώρου

Ὅταν γεννιῶσθαι ἢ τρεῖς ἢ Μοῖρες συναχθῆκαν
Κι' ἀπανωθὸ στὴν κοῦνια σου μ' εὐλάβεια σταθῆκαν,
Κι' ἀργίσανε μ' ἀπλοχερὶὰ γλυκὰ νὰ σὲ μοιρόνουν,
Κι' ὅ,τι καλὸ κι' ἂν εἶχανε στὸ στρώμα σου ν' ἀπλώνουν.

Ἡ μιὰ σοῦ ἔδωκε ὠμορφιά, ποῦ λάμπει σὰν ἀστὲρι.
Ἡ ἄλλη πνεῦμα σοῦ ἔδωκε μετὰ τὸ δεξιὸν τῆς χερὶ,
Ἡ τρίτη ἢ πλεῖο καλλίτερη, ποῦ ἔστειλε ἀντικρῦ σου
τὴν ἀρετὴν σοῦ φύτεψε βαθεῖα μετὰ τὴν ψυχὴν σου
Κι' ἢ τρεῖς μαζί σοῦ εὐχῆθησαν χρόνια πολλὰ νὰ ζήσης
Καὶ ν' ἀπολαύσης ἄφθονα ὅ,τ' ἂν ἐπιθυμήσης.

Χαρὰ στὴ μάνα τὴν καλή, καὶ στὸν καλὸν πατέρα,
Ποῦ ἔχουν τέτοιο θησαυρὸ, μιὰ τέτοια θυγατέρα,
Χαρὰ καὶ στὸ ἐνάρετο καὶ τίμιον παλληκάρι
Ποῦ τὴν καρδιά σου θ' ἀξιώθῃ μ' εὐλάβεια νὰ σοῦ πάρῃ

Χ. Χρηστοβασίλης

Ἄν ἡ καρδιά μου ἀγκάλιασε
τὴν τρικυμιὰ τῆ μαύρης
Στ' ἀσίγητα τὰ βάθη της
Κάτι γυρεύει ναύρη;
Μέσα σὲ τέτοια πάλι
Κάποιο κ' ἐγὼ κοράλι
Τώρα γιὰ σὲ θὰ βρῶ.

Ζήσε στὸν κόσμον ἀμέριμνη
Κι' ἄς μὴ βρεθῇ μιὰν ἄκρη
Ποῦ νὰ κυλήσῃ ὀλόπιχρο
Τῆς δυστυχίᾳς τὸ δάκρυ
Ἄς μὴ φουσηθῇ ἀγέρι
Ποῦ στὰ φτερὰ νὰ φέρῃ
Πικρὸ σου στεναγμῶ.

Στέφανος Μαρτζώκης

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΙΑΓΜΕΝΗΣ

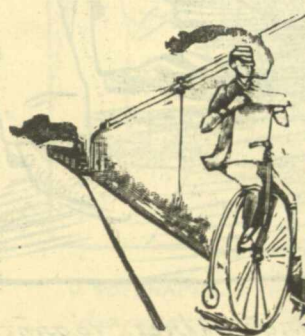
Ἄν εἶν' ὁ ἔρωτας φωτιά, ὅπως πολλοὶ τὸν λένε,
βεβαίως, πρέπει νὰ νερὸ, ποῦλι μου νὰ τὸν σβύνῃ.
Ἐμένα ὅμως ποῦ ἔρωτος καίει φωτιὰ καμίνι,
τῆς Βουλιαγμένης τὰ λουτρά περισσότερο με καΐνε.

Τοῦ κάκου πέφτω ἔς τὰ νερὰ καὶ ἔς τοὺς πηλοῦς κυλιέμαι
καὶ γίνομαι... πῶς γίνομαι, ἂν μὲ ἰδῆς, θὰ φρίξῃς.
Μὰ ἄδικα τῆς φλόγαις μου νὰ σβύσω ἀγωνιέμαι
ἐσὺ, μονάχα με φιλιά μπορείς καὶ νὰ μὲ πνίξῃς.

Στείλῃ μου μερικὰ φιλιά ἔς ἕνα σου μέσα γράμμα
νὰ δροσιθῶ μετὰ τὴν φωτιὰ νὰ μὴν τυχὸν καὶ σκάσω.
καί, πιστέψε, ἅμα θάρθῶ, τὸ ἔχω κάνει τάμα
μ' ἀληθινὰ κι' ἄλοθερμα ἐγὼ νὰ ἔς τὰ διπλιάσω.
Ὁ θάνατος

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν ταῖς εἰδηθεῖσι καταχωρίζονται διάφοροι προσωπικαὶ ἀγγελιαί, πρὸς 10 λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.



Εἰς ἡλικίαν 90 περίπου ἔτων ἀπεβίωσεν ὁ ἐξ ἑσῶν Κεφαλὴν σατυρικός ποιητῆς Ἀνδρέας Λασκαράτος.

Ὁ ἐν Αὐστρίᾳ διαμένων μεγάλτιμος ὁμογενὴς Κόμης Πέτρος Ρώμας, ἀδελφὸς τοῦ κ. Γεωργίου Ρώμα, βουλευτοῦ Ζακύνθου καὶ Προέδρου τῆς Ἐταιρείας τῶν Φιλοτέχνων, προσήνεγκεν εἰς

τὴν ἐταιρείαν ταύτην 500 φιορίνια, ὅπως χρῆσι-μεύσωσιν εἰς καλλιτεχνικὸν διαγωνίσμα ἐπὶ ὀρι-σρισμένου θέματος.

ὑπὸ τοῦ δικηγόρου καὶ ἀγνοῦ δημοτικοῦ ποιητοῦ κ. Σπύρου Μαρτσούκα ἀγγέλλεται ἡ προ-σεχῆς ἐκδοσις «Πατριωτικῶν Τραγουδιῶν», εἰς βιβλίον ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων, καλλι-τεχνικῶς τυπωμένων.



ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΡΓΥΡΟΧΟΕΙΑΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ Α. ΧΡΥΣΟΧΟΥ

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἐρμοῦ 148.
Παραπλεύρως Καπνοπωλείου Λιθανοῦ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ

ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΗΣ Β. ΑΥΛΗΣ
ΜΙΧ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ

69 Ὁδὸς Σόλωνος 69

Δένονται βιβλία πολυτελείας, ἐπιστημονικὰ καὶ ἐργόχειρα.

Κατασκευάζονται λευκώματα καὶ ἐμπορικὰ βιβλία κατὰ παραγγελίαν.

Τιμαὶ λογικαὶ

ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ἐν Σπέτταις ἐκδρομή.

Πρὸ τεσσάρων πέντε μηνῶν, τρεῖς νέοι, οἱ κ. κ. Ἀδόλφος Καϊμπφερ, Ν. Μιχάλοβιτς καὶ Ματθ. Σκορδίλης, συνελθόντες ἀπεφάσισαν τὴν ἴδρυσιν τοῦ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπωνυμίαν ομίλου, σκοπὸν ἔχοντος τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐξέλεξαν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ συμβουλίου καὶ ἄλλα μέλη, ἐν οἷς καὶ

τὸν πρόεδρον κ. Μάρκον Κωνσταντίνου, τὸν γνωστὸν ἐν Ἀθήναις εὐγενέστατον καὶ δραστηριώτατον ἡλεκτρολόγον, τὸν παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, δυνάμενον ἐπιτυχῶς νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξιν πρὸς δυσνήτους Ρωμηούς· ἐπίσης ἐξέλεξαν τοὺς κ. κ. Α. Κοφινᾶν ἀντιπρόεδρον καὶ Κ. Παπαγιαννάκην ἐπιμελητήν.

Ὁ Ὄμιλος οὗτος, περὶ οὗ ἄλλην φοράν θὰ εἰπωμέν περισσότερα, ἐξετέλεσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, 29 Ἰουλίου, λαμπρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὴν μαγευτικὴν νῆσον Σπέττας

ΤΑ ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ



Ἡ Οἰκοδεσποινά.— Μὴν μοι γὰρ, κύριοι μου, ποῦ θέλετε, τόσῃ ἡμέρᾳ ὁ ἥλιος ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ μαρμὸς τῶν ἀπέναρξιν ἐργασιασίων δὲ τὸν ἀφίενε καὶ ἐμὴν μέσα.